

der mange Mennesker, der direkte og indirekte ernærer sig af disse Industrier, ogsaa af Landbrugsindustrien.

Det ærede Medlem Hr. Hauge opkastede i sit lange Foredrag det Spørgsmaal: Hvad skal vi have det nye Udenrigsministerium til? Det er ogsaa et berettiget Spørgsmaal, dersom man vil føre en Politik, der udelukker os fra de nye Markeder, som dette udvidede Udenrigsministerium kan hjælpe os til at komme ind paa; og det er det, vi har været saa stærkt i Færd med, som vi vel kan taale, ved den Importreguleringslov, der blev vedtaget. Derfor synes jeg nok, Spørene skræmmer. Det vilde noget nær være det taabeligste af alt at ofre Millioner paa denne Udvidelse af Udenrigsministeriet, hvis vi fører en Toldpolitik, der lukker os ude fra de Markeder, vi skulde søge at erobre ved Hjælp af dette udvidede Udenrigsministerium.

Det ærede Medlem Hr. Stauning gjorde den Betragtning gældende, at ogsaa Landbruget har krævet og faaet Beskyttelse under Krigen. Det er en fuldkommen Misforstaaelse af det ærede Medlem. Landbrugets Produktion under Krigen var netop Løsepenge, hvorfor vi skulde faa Varer ude fra, som især Industrien havde Brug for. Det nyttede ikke, at vi stod med Kroner og tilbød de fremmede Magter det, de maatte kræve for at afstaa de Raavarer, Industrien skulde have. Det var ikke Penge, men Landbrugsvarer, Fødemidler, der den Gang havde nogen Værdi, og disse Løsepenge, disse Landbrugsvarer, blev givet, og de blev administreret under et Vareudvekslingsudvalg med en kendt, nu afdød Industrimand i Spidsen, der fastsatte de Priser, Landbruget kunde faa for sine Produkter, samtidig med at Landbrugets Produkter herhjemme fik dikteret Maksimalpriser, der i visse Tilfælde endog laa ikke saa lidt under selve Produktionsprisen. Nej, det ærede Medlem Hr. Stauning kommer til at indrømme, at Landbruget ikke skylder Industrien noget fra Krigstiden.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen var inde paa at kritisere min Afstemning over Toldloven i 1908; da havde jeg, sagde det ærede Medlem, stemt for en Revision af Toldloven, der var ringere, set fra et Frihandelssynspunkt, end de Ændringsforslag, der var stillet af Socialdemokratiet. Jeg stemte for denne Toldlov, fordi den betød et Fremskridt, den nedsatte Toldbeskyttelsen med $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{5}$, og det var, hvad der kunde gennemføres paa det Tidspunkt overfor det Landsting, som vi da havde efter den gamle Grundlov. Derfor

var de Ændringsforslag, som Socialdemokratiet stillede, praktisk talt betydningsløse, selv om de var mere frihandelsvenlige, fordi det var givet, at de ikke kunde gennemføres i det daværende Landsting. Jeg tog derfor paa det Tidspunkt det Fremskridt, der kunde naas. Socialdemokratiets Forslag kunde kun have hindret, at vi i det hele taget fik en Revision af den gamle Toldlov, altsaa have bragt Revisionen til at strande. Dette Hensyn til Landstinget kan jeg saa meget bedre henvise til, som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen i sin første Tale netop henviste til det og overfor det nuværende Landsting, der dog er af en ganske anden Sammensætning end det gamle, tog et vist Forbehold overfor, hvad en kommende socialdemokratisk Regering maatte kunne gennemføre af sit Program.

Det ærede Medlem Hr. Rode gjorde ogsaa nogle Bemærkninger til mig. Det fremgik deraf, at det var hans Syn paa Sagen, at hvis der var et Erhverv, som ikke vilde være med til at fortsætte Importreguleringen — og han gjorde det egentlig ensbetydende med: hvis det var et Parti, der ikke vilde være med dertil —, kunde den ikke opretholdes. Det falder mig imidlertid ind, at da det ærede Medlem Hr. Rode var Minister, var han ikke saa øm til at lytte efter, hvad Landbrugets Mening var, tværtimod, naar det blot kunde tjene hans Formaal og Interesser, tog han det ikke saa nøje.

Det ærede Medlem kom saa ind paa at tale om finansielle Forhold. Den finansielle Stilling har været behandlet af mange ærede Talere under denne Forhandling. Hr. Rode gjorde sig til Talsmand for den Betragtning overfor et bestemt Spørgsmaal, at hverken han eller hans Parti vilde være med til nogen Nedsættelse af Konjunkturtillæget til Tjenestemændene. Det undrer mig for Resten, at flere ærede Talere, f. Eks. det ærede Medlem Hr. Korsgaard, som jo er meget bekymret for Statens finansielle Stilling — og jeg skal indrømme, man ogsaa med Grund kan være det —, slet ikke vil høre Tale om at røre ved dette Konjunkturtillæg. Det finder jeg ikke er rigtigt. Man kan dog ikke undlade i denne Forbindelse at tage Hensyn til de frie Erhvervs vanskelige Stilling; men det synes, som om det ærede Medlem Hr. Rode og hans Parti ikke bryder sig derom; naar det drejer sig om Tjenestemændene, skal deres Lønninger være ganske urørlige. Man faar næsten det Indtryk, at det ikke er Regering og Rigsdag, der skal træffe Bestemmelsen, men at det er Tjenestemændene selv.